

веднага да се нападне крепостта и да се унощожи гръцкия гарнизон. Облечени в ромейска носия, български блястители да застанат на стража по бойниците. Най-смелите войскари излязоха от редиците, за да образуват отряда на дръзкото нападение. Радул ги избра един по един.

- И аз искам! И аз! Пуснете и мене! - се разнесоха тихи гласове.

- Доста. Няма нужда от повече. Те ще бъдат нужни за после.

- Кой ще води? - попита царят.

Радул застана пред него. Верните му очи се влиха с молба и надежда в загрижения взор на самодържеца.

Защо великият войвода диреше тъй явно смъртта? От мига когато императрица Мария бе влязла в манастир, никой не бе видял вече усмивка по страгите му устни. Асен въздъхна. Даде знак за одобрение и извърна лице. Ала внезапно трепна.

Момчето бе уловило края на наметката му.

- Нека аз да ги поведеа... Знам една тайна пътека, затулена от храсти и дървета, по която никой няма да ги забележи. Знам и едно място, от което може да се покатерят неколцина чак до бойниците.

Севастократор Александър бързо приближи.

- Дали може от там да се хвърли ласо нагоре? За да се закрепим кожена стълба?

- Може!

Асен го изгледа поразен.

- Но ти си уморено, момченце, не ще можеш да отидеш повторно там...

Сякаш чудна сила прониза младежката снага. Юношата се изправи, поиска да пие вода, изтри лицето си.

- Мога!

Стратезите на Тодор Комнен бяха на различни мнения. Някои от тях не одобряваха вероломното нахлуване. Отправянето към България ги плашеше. Мнозина от тях, които бяха служили при Исак Ангел и при Алек